

Διέξοδος ή ανατροπή;

Όλες οι προτάσεις διεξόδου από την κρίση στην ουσία αναπαράγουν τις εκμεταλλευτικές-εξουσιαστικές σχέσεις

Η βίαιη επιδείνωση της ζωής των καταπιεζόμενων-διευθυνόμενων κοινωνικών στρωμάτων στην Ελλάδα και η μετατόπισή τους στην καταστροφή δεν ξεκίνησε με το ξεδίπλωμα της δομικής κρίσης του καπιταλισμού και σήμερα με το μηχανισμό της σύγχρονης τοκογλυφίας των ΔΝΤ-ΕΚΤ-ΕΕ.

Ξεκίνησε ουσιαστικά με την ανάπτυξη του εξτρεμιστικού νεοφιλελεύθετου καπιταλισμού. Ο οποίος για να αναπαραγάγει την ολοκληρωτική εξουσία και κυριαρχία του και να διατηρήσει σε υψηλά επίπεδα την κερδοφορία του κεφαλαίου και την υπάρχουσα κρατική ισχύ, κατάστρεψε αξίες χρήσεις, εργαζόμενους, κοινωνίες, ανθρώπινες ζωές, περιβάλλον.

Η τωρινή ένταση της συστημικής κρίσης σε κοινωνικοπολιτικό και οικονομικό επίπεδο, αποτυπώνεται με ακόμα σκληρότερους όρους εκμετάλλευσης, καταστολής και εξαθλίωσης των καταπιεζόμενων κοινωνικών στρωμάτων από τους κρατούντες. Τα εργατικά δικαιώματα καταργούνται σε ό,τι αφορά συνθήκες εργασίας, μισθούς, απολύσεις, αποζημιώσεις, συλλογικές συμβάσεις, εργοδοτική τρομοκρατία.

Η καταβολή σύνταξης στην εποχή της κρίσης, κυρίως για τους νεοεισερχόμενους εργαζόμενους, θα αποτελεί πλέον παρελθόν. Η κοινωνική ασφάλιση καταργείται και τα καταληστευμένα ασφαλιστικά ταμεία αδυνατούν να καταβάλλουν συντάξεις και εφάπαξ. Η κοινωνική και εργατική διαμαρτυρία αντιμετωπίζεται με τόνους χημικών δακρυγόνων και οι διαδηλωτές αποτελούν πλέον τον εσωτερικό εχθρό της αστικής δημοκρατίας.

Πρόκειται για μια κατάσταση πολέμου που το μνημόνιο συνεργασίας ελληνικού κράτους-ΔΝΤ-ΕΚΤ-ΕΕ τον επιτείνει σε πολυετή βάση και ανάλογα με το δημόσιο χρέος, η διαχείριση του οποίου καθώς φαίνεται είναι μη αναστρέψιμη. Ιδιαίτερα όταν και μετά τα επιπρόσθετα μέτρα όλες οι προβλέψεις συγκλίνουν στην αύξηση του χρέους από το 115% του ΑΕΠ σήμερα στο 149% στο τέλος του 2013, και στην καλύτερη περίπτωση, μικρή σταθεροποίησή

απειλητικών, συγκρουσιακών εργατικών και κοινωνικών αγώνων τέτοιων, που θα βαθύνουν την κρίση, θα ενδυναμώνουν την απώλεια συναίνεσης προς την πολιτική εξουσία, τον κρατικό συνδικαλισμό και θα απονομιμοποιούν συλλήβδην το πολιτικό σύστημα, τους αντιπροσώπους του και τα στηρίγματά του. Στιγμιότυπο τέτοιων αγώνων από το μέλλον ήταν η απόπειρα εισβολής εργαζομένων στη Βουλή και οι συγκρούσεις στο Σύνταγμα στην πανεργατική απεργία της 5ης Μαΐου.

Μοναδική απάντηση και λύση η ανατροπή του καθεστώτος της κοινωνικής λεηλασίας και ο επανορισμός της κοινωνικής ζωής

του στο 123% το 2020! Που σημαίνει επιπλέον σκλήρυνση του προγράμματος σταθερότητας με νέα μέτρα και αποπληρωμή των τοκογλύφων σε βάθος δεκαετιών. Μια διαρκή κατάσταση «εκτάκτου ανάγκης» που κουρελιάζει το 35ετές «κοινωνικό συμβόλαιο» και αναδιρθώνει τις εξουσιαστικές σχέσεις -που ο «Καλλικράτης» θα θωρακίσει- αναδιατάσσοντας ριζικά τη μορφή της κοινωνικής ζωής. Μια στρατηγική κράτους και κεφαλαίου που αυτοαναιρεί και τις τελευταίες καπιταλιστικές υποσχέσεις για ευημερία, εργασία, κοινωνική δικαιοσύνη.

Το ζήτημα ωστόσο δεν έχει να κάνει με μια προτασεολογία διεκδικήσεων (κρατικοποιήσεις, ανατροπή του Συμφώνου Σταθερότητας, κοινωνικές παροχές, ευρωέξοδο), που σύσσωμη η εντός και η εκτός των κοινοβουλευτικών τειχών αριστερά μηρυκάζει ασύστολα για το ξεπέραςμα της κρίσης, καθώς όλες περιστρέφονται στην προ κρίσης κατάσταση ή στην κενύσανική μορφή του καπιταλισμού. Ούτε έχει να κάνει με το αν ο μηχανισμός στήριξης, με ή χωρίς κρατικό παρεμβατισμό, επαναφέρει στα πρότερα επίπεδα την κερδοφορία του κεφαλαίου με την «ανάπτυξη», για να υπάρχει η αναγκαία ροή χρήματος, ή το αν θα λειτουργήσει ή θα καταρρεύσει η αγορά. Αντίθετα, το ζήτημα έχει να κάνει με την ύπαρξη και ανάπτυξη

Είναι προφανές ότι η συνολική αντίδραση του κόσμου της εργασίας δε θα καθοριστεί πλέον στο πεδίο της κλιμάκωσης ή του συντονισμού κλαδικών απεργιακών διαμαρτυριών με οποιαδήποτε μορφή. Αλλά κυρίως από τη συνειδητή πανκοινωνική-πανεργατική δράση των ανθρώπων για να πάρουν την κοινωνική ζωή και την κατάσταση στα χέρια τους, εφόσον δεν περιμένουν απολύτως τίποτα από αυτό το πολιτικό σύστημα που γεννά την εξαθλίωση, την ανεργία και την απαξίωση του ανθρώπου.

Επανορίζοντας την κοινωνική ζωή σε αυτοοργανωμένη, αυτοδιευθυνόμενη βάση, με αμεσοδημοκρατικούς λαϊκούς κοινωνικούς αυτοθεσμούς και αντιϊεραρχικές συνελεύσεις. Εφεξής τίποτα άλλο δε θα μπορέσει να συνενώσει, να ηλεκτρίσει, να εξεγείρει την εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία, εκτός από το πρόταγμα της καθολικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης από τη δικτατορία του κράτους, της αγοράς, των οικονομικών δειχτών και πάνω στα ερείπια όλων των κρατικών και καπιταλιστικών θεσμών. Στην εποχή της κρίσης, που όλα κρίνονται, η ελπίδα αναγεννιέται με την επαναστατική ανατροπή!

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Εμείς

και δικαιώματα

έφτασε πλέον η στιγμή που θα εργαζόμαστε 4 ώρες την ημέρα σε συνεχόμενο ωράριο και μισθό που θα καλύπτει όλες τις βασικές μας ανάγκες. Ότι πλέον δεν πρόκειται να ανεχτούμε καμία άμεση ή έμμεση φορολόγηση γιατί απλούστατα δεν υπάρχει κανένα χρέος που πρέπει να πληρώσουμε, καθώς δεν χρωστάμε σε κανέναν. Ακόμη και τα χρέη από τα δάνεια, για όσους ζουν μόνο από το μισθό της δουλειάς τους και δεν έχουν διευθυντικό ή άλλο παρόμοιο προνόμιο, θα πρέπει να διαγραφούν, και ιδιαίτερα τα στεγαστικά.

Είναι αναγκαιότητα σήμερα να μιλήσουν οι παραγωγοί του πλούτου, για το τι, πως και με ποιο τρόπο παράγεται, ακόμη και για το ποιες μπορεί να είναι οι σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας. Είναι επίσης αναγκαιότητα να καθορίσουμε ως μέτρο του κοινωνικού πλούτου τον ελεύθερο χρόνο, για τη δημιουργία μιας άλλης ζωής έξω από τα πρότυπα του καταναλωτισμού και της αποχαύνωσης στην τηλεόραση και των τόσων άλλων δεινών που μας "προσφέρει" ο καπιταλισμός. Είναι αναγκαιότητα σήμερα να πάρουμε οι εργαζόμενοι και η νεολαία την κατάσταση στα χέρια μας, δημιουργώντας εκείνα τα ανεξάρτητα κέντρα αγώνα που θα μπορούν να φέρουν στο σήμερα αυτή την άλλη ζωή που όλοι προσδοκούμε.

Και ας είναι η πρώτη νίκη μας η πτώση της κυβέρνησης.

Θανάσης Γερονικολός